L'ENTREVISTA DIUMENGE

Carles Pont Sorribes

Director dels estudis de Periodisme a la UPF. A la Facultat de Comunicació ha unit dues passions, el periodisme i l'ensenyament. Aquest bellverenc, que va exercir de redactor en la premsa de proximitat, és especialista en gestió comunicativa en situacions de crisi i en opinió pública

«Les institucions posen traves a la feina del periodista»

Abel Gallardo Soto
BARCELONA

■ En els grans incendis de la Catalunya Central del 1998, que van afectar greument el Bages i el Solsonès, Carles Pont (Bellver de Cerdanya, 1974) va observar un recel profund de les institucions polítiques envers la premsa. Li va semblar que les relacions tan properes entre periodistes i polítics s'havien acabat i els redactors que havien d'escriure les notícies no tenien tant accés a la informació ni als llocs afectats pels focs. Aquesta i altres situacions d'emergència van impulsar Pont a analitzar la institucionalització de la comunicació al nostre país i la gestió de crisis, fins al punt que es va doctorar amb una tesi sobre la temàtica i n'ha publicat estudis. Ara és un dels principals especialistes del país en l'anàlisi i recerca sobre opinió pública. Fa vint anys que va entrar com a docent a la Universitat Pompeu Fabra (UPF) i actualment n'és director dels estudis de Periodisme.

Què va passar en els incendis del 1998 pel que fa a la relació entre polítics i periodistes?
El meu interès per la gestió de la comunicació en situacions d'emergència neix amb la cobertura dels focs de la Catalunya Central del 1998, ja que em va tocar cobrir l'incendi per a diferents mitjans i m'adono que hi comença a haver un excés de zel per part de l'administració i un enfrontament entre periodistes dels mitjans i els que porten els gabinets de premsa de la conselleria i dels Bombers. Discuteixen sobre si es poden accedir a llocs determinats, quan sempre, anteriorment, hi havia hagut un campi qui pugi, i és que abans el periodista fins i tot havia anat amb els Bombers al lloc dels fets si hi havia incidències. Jo mateix havia fet fotografies amb els Bombers en el lloc dels fets.

D'aquí el seu interès?
Veig que la comunicació s'institucionalitza molt i sorgeix el meu interès sobre com es cobreixen els grans desastres, com ara incendis, aiguats i la comunicació de risc al voltant d'un polígon petroquímic o d'una central nuclear. Primer vaig fer una tesina sobre periodisme de crisi, i després la tesi va estar enfocada en l'esfondrament del túnel del barri del Carmel de Barcelona, l'any 2005. Va ser un moment on l'enfrontament entre institucions i mitjans es magnifica molt, i hi ha un excés de zel de la Generalitat a l'hora de mostrar qualsevol cosa perquè hi havia la possibilitat que s'esfondrés el túnel. Els periodistes ho viuen com un apagament informatiu.

Després van venir més estudis sobre aquest tema i altres qüestions.
Com diu el periodista Carles Porta, vaig intentar posar una mica de llum a la foscor en el tema del Carmel, i llavors arriben altres projectes de recerca, com el que vam fer amb una subvenció del BBVA sobre com les xarxes socials ajuden en la gestió de la comunicació en situacions de crisi. Ara tenim un projecte del ministeri en el qual estem investigant les xarxes socials i com s'han gestionat tres crisis, més la de la covid-19.

És a dir, que fa estudis adreçats al servei de les institucions en moments de crisi en detriment dels periodistes?
No. Fem recerca per fer propostes als periodistes i a les institucions, i elaborem molts decàlegs arran de les investigacions perquè les institucions respectin més la feina dels periodistes i mostrin un tracte diligent i igualitari. És a dir, per evitar que a tu, per ser de Regió7, no et tractin igual que als de TV3.

Sí, certament això passa.
Ho sé, i per això fem els decàlegs. O perquè les institucions no facin *postureig*. Els polítics tenen la temptació constant de sobreactuar, ja sigui en un moment de dol o sobre uns ajuts que es donaran.

Però el món digital i les xarxes socials no havien de facilitar la feina?
S'ha institucionalitzat molt la comunicació, i tot està pensat perquè al periodista li costi accedir a la informació. Per una banda, ens diuen que disposen de dades obertes, però, per altra banda, posen traves a la feina del periodista, i el periodista ha de continuar batallant i no llançar la tovallola, i denunciar els obstacles que li posen. I les traves acaben fent que surti a la llum una mala gestió, per exemple. I és que avui dia, amb les xarxes socials, quan hi ha un error s'ha de rectificar molt ràpid. Per exemple, alumnes de Periodisme de la UPF tenien la informació d'un desnonament, a la Meridiana, d'una noia immigrant amb dos nens en plena pandèmia poca estona abans del toc de queda, i la van publicar. L'endemà, el conseller va rectificar en seu parlamentària i va dir que no ho haurien d'haver fet. Això ha de fer el periodisme, denunciar el que no esta bé i fer pujar els colors quan algú no fa el que ha de fer.

Precisament vostè ha impulsat Diari de Barcelona, que era una capçalera històrica de la ciutat, i ara és un diari digital fet pels mateixos alumnes de la UPF. Quin és el resultat de l'experiència?
Ho hem gestat amb altres professors. El mitjà està portant una mirada fresca. Volem que sigui la veu d'una generació i ens dirigim a persones de 16 a 30 anys, i està fet per estudiants. Així que es dirigeixen als seus iguals, amb inquietuds, anhels i reptes similars. Per exemple, fem el poema de la setmana, i tenim seccions interessants, com una conversa de WhatsApp que ve a ser una crítica de cinema. Hi aportem innovació, i prova d'això és que vam fer en directe les manifestacions del 8 de març amb Facebook Live. També s'hi parla de feina,

ELS 4 CANTONS

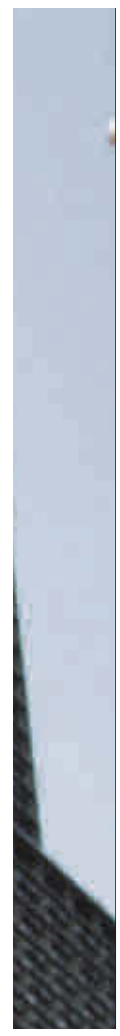
▶Tothom té el que es mereix?
No.
▶Millor qualitat i pitjor defecte.
Qualitat, amistat. Defecte, soc tossut.
▶Quina part del seu cos li agrada menys?
El cervell. La part que la ciència coneix menys, ho és tot.
▶Quant és un bon sou?
Depèn de les expectatives.
▶Quin llibre li hauria agradat escriure?
M'agradaria escriure com Pla, Tom Wolfe, Michael de Montaigne, Ryszard Kapuscinski i Serguei Dovlàtov.
▶Una obra d'art.
M'agradaria dibuixar com Van Gogh.
▶Déu existeix?
Cadascú té el seu Déu.
▶En què és expert?
En comunicació, tot i que mai se'n sap prou.
▶Quin personatge històric o de ficció convidaria a sopar?
Katharine Graham, que va ser editora del diari The Washington Post.
▶Un mite eròtic.
No tinc mites.
▶Acabi la frase. La vida és...
Ondoyant, una paraula francesa que es podria traduir com ondulant.
▶La gent de natural és bona, dolenta o regular?
Bona.
▶Un lema per a la seva vida.
Intenta ser un facilitador.

ABEL GALLARDO

«Els polítics estan temptats a sobreactuar, ja sigui en un moment de dol o per donar ajuts»

«La millor història no és a l'Afganistan sinó al costat. La premsa local és imprescindible»

«Diari de Barcelona és un digital fet pels estudiants que aporta una mirada fresca»

«Estudiar el grau de Periodisme serveix de molt i hi ha alumnes que podrien estar en un gran mitjà»

d'experiències amoroses, alimentació, canvi climàtic...

Vostè actualment és director dels graus del Periodisme a la universitat. Des del seu punt de vista acadèmic, quin és l'estat de salut de la premsa a Catalunya actualment?

Jo diria que els mitjans de comunicació, en general, tenen una mala salut de ferro. Tenim un espai comunicatiu català molt consolidat amb necessitats específiques. El conjunt de crisis dels darrers anys ha fet que la producció audiovisual que contractava TV3 sigui molt menor que la que contracta ara, i això ha afectat molt. La digitalització ha fet que els diaris en paper s'hagin hagut de repensar profundament, i això ha obert noves oportunitats. Avui dia Regió7 té l'oportunitat de penjar l'àudio d'aquesta entrevista.

Escolti, de què serveix estudiar Periodisme avui dia?

Ens agrada formar professionals amb esperit crític i que tinguin coneixements. Els periodistes han de conèixer les fonts que s'han de consultar i que permetran crear un bon relat, però també saber els efectes que té que tu facis una informació o una altra. M'interessa molt aquesta aplicabilitat i em posen molt nerviós els que diuen que estudiar periodisme no serveix per a res, perquè serveix molt. Una altra cosa són les persones que són periodistes sense haver rebut una formació, tot i que n'hi ha de molt bons. Però dir que no serveix per a res no és exacte, i avui a la facultat hi ha estudiants del tercer curs que podrien treballar en un mitjà de comunicació perquè fan cròniques que podrien ser publicades en un diari de gran tiratge.

Des de quan té el cuquet pel periodisme?

Vaig començar en el món del periodisme i la comunicació, en part, gràcies a la ràdio municipal de Bellver a principis dels anys 90 amb cinc amics. A partir d'allà, Salvador Redó, que llavors era corresponsal a la Cerdanya per a Regió7, em va demanar si volia col·laborar al diari, i així ho vaig fer. Quan vam engegar la ràdio tenia uns 15 o 16 anys, i en vaig ser el primer director.

Va treballar a Regió7, al Segre, a la Televisió d'Andorra, va passar per la Cadena SER de Lleida, Catalunya Ràdio i Ràdio 4, però després va impulsar i dirigir deu anys la revista Cadí-Pedraforca. Com neix el projecte?

L'Editorial Gavarres, a Cassà de la Selva, va fer la revista Gavarres, i l'editor és un dissenyador gràfic que era professor de la Pompeu Fabra. Li vaig dir que podríem fer una publicació similar adreçada a la Cerdanya, el Berguedà i l'Alt Urgell, i que reflectís la vida del passat però oferint una mirada des del present. M'ho vaig passar molt bé i vaig conèixer molt les tres comarques. La millor història no és a l'Afganistan, segur que al costat de casa n'hi ha de molt interessants i que es poden explicar molt bé perquè és una realitat que coneixes millor. Per això el periodisme local, per a mi, és imprescindible.

Quina és la relació actual amb Bellver?

Hi mantinc un vincle molt important perquè hi tinc la família. A més, estic dins del Grup de Recerca de la Cerdanya i ara hem creat un *think thank* per tractar temes de la comarca.

INSEPARABLES

▶ **LES ULLERES.** Pensa durant dos segons quin objecte sempre l'acompanya i, de sobte, ho té clar. Es treu les ulleres, que deixa sobre la taula. I és que les necessita per desenvolupar la seva vida diària.